

Картички от...

От стр. 8

– Да, заглавието на пиесата на американския драматург Дъг Райт, която има награда „Пулицър“, е много сложно. На режисьора Стайко Мурджев му хрумна този вариант. Пиесата е изключително интересна, по действителен случай. Режисьор на моноспектакъла, който се играе на сцена „Дерида“, е Надя Панчева. Актьорът Димитър Ангелов получи номинация за „Икар“ за дебют.

– **А как се появи науката в живота ви?**

– Формално погледнато, през 2003 г. Тогава работех в Британския съвет, бях мениджър публични комуникации и правех обратното на това, с което се занимавах в НАТФИЗ. Там свързвах Театралната академия с международни институции, а попаднах в международна организация като Британския съвет, която искаше да осъществява контакти тук, в България. 22 години се занимавах с това.

През 2003 г. се появи доклад на британски учен, в който се казваше, че недостатъчно се прави от Британския съвет по света за британската наука. А пък британското министерство за иновациите и науката финансира частично дейността на Британския съвет. Колегите от Лондон казаха – нека видим какво може да направим за науката по света.

В България поръчахме доклад, за да открием къде има възможности. Една от областите беше комуникация на науката – връзката между науката, обществеността и медиите. Никой от колегите ми не беше се занимавал с наука и възложиха тази работа на мен. Така започна всичко.

Първото, което направихме, бе да отбележим 50-годишнината от откритието на двоичната структура на ДНК спиралата с една 2,5-метрова лега конструкция на спиралата в Халите. Тогава си дадох сметка колко много комуникация е необходима на науката. Запалих се страшно заради интересните истории, на които попадах, заради искрите в очите на учените, когато говорят за своята работа.

Видях конкурса „Лаборатория за слава – FameLab“ във Великобритания. Поисках да го има и в България и не само – направихме го и в 9 страни извън Великобритания. Бях мениджър на този проект. Оттогава не съм спирала да се занимавам с комуникация на науката. Покрай FameLab се зароди и Софийският фестивал на науката, който и тази година премина при голям интерес.

– **Участвахте в последната експедиция до Антарктида. С какво ви привлече тази дестинация?**

– Тази година успях да стана част от най-вълнуващото приключение в живота си до момента – 32-рата българска антарктическа експедиция. Имах невероятния шанс проф. Христо Пимпирев и Българският център за полярни изследвания да одобрят моя проект, който имаше за цел да представи професията учен пред младежка аудитория. Проекта нарекох „Картички от пощенски клон 1090“. Всъщност малко хора знаят, че на о. Ливингстън има българска земя, на която е и нашата база. И понеже има българска земя, има и открит български пощенски клон.

Това е любопитен факт, който върви ръка за ръка с голямото постижение на България да бъде сред избраните по-малко от 40 държави, които са част от глобалния Антарктически договор. Има и собствена база, където се извършва научна дейност, а от миналата година – и собствен изследователски кораб.

Предварително бях планирала да правя интервюта с ученици. После разширих обхвата и говорих и с хора, които се занимават с логистика, участници в експедицията с други професии, които подкрепят работата на учените. Наука се прави в големи екипи и в тях няма само хора, които правят изследвания.

Имам 77 интервюта, включително с международни участници в експедицията. Силно впечатление ми направи, че всички те, независимо за каква професия става въпрос, говореха по един или друг начин за три неща – че обичат професията си и са работили много, за да станат добри в нея. Имали са и имат големи мечти. Страстно им харесва да работят в екип. Много е важно младите хора да чуват тези три послания, особено когато са на прага да решат накъде да поемат в живота. Да не се притесняват да мечтаят. И да разберат, че сам човек не може да стане професионалист. За това е необходим екип.

Ученици от различни випуски подготвят изненада на любимата си преподавателка Антоанета Механджийска

Снимка СУ „Отец Паисий“ – Самоков

С осанка и отношение на истински педагог

Родители правят почетна среща изненада на свой бивш преподавател и настоящ учител на техните деца в самоковското Средно училище „Отец Паисий“

Петя НИКОЛОВА

О тминалият 11 май 2024 г. е специален ден за Антоанета Механджийска. Ученици от випуските, на които е преподавала през 37-годишния си учителски стаж, ѝ организират вълнуваща изненада. Точно в деня на Светите братя в двора на Средно училище „Отец Паисий“ в Самоков се събира голяма група хора. Тяхното присъствие има единствена цел – да изкажат почит към учителя, спечелил тяхното уважение и заслужил поклони и аплодисментите им. „Никога не съм очаквала подобно нещо! Не предполагах и не бях разбрала от никого за подготвяното събитие, бях стъписана – споделя пред „Аз-буки“ учителката в начален етап в самоковското училище Антоанета Механджийска. – Директорът Лиляна Минкова, която вървеше с мен, ми обясни, че всички тези хора са тук заради мен и това са мои ученици и родители. Тогава се вгледах в тях, разпознах лицата им и се разплаках. Дойдоха и моите малки ученици – първокласници, поднесоха ми цветя, а след тях идваха все повече хора от няколко випуска. Винаги съм мислела, че съм един от многото начални учители, които като всички работят с любов и разбиране към учениците, но никога не съм очаквала подобна изненада. Това беше неопируемо за мен! Ученици от различни випуски, на различна възраст, някои от тях ми целуваха ръка и ме прегръщаха, припомняха ми събития и случки... Заля ме вълна от спомени.“

Главен мотиватор на събитието е Екатерина Чолакова, нейна бивша ученичка, чиито деца – Янка и Георги, също са били нейни възпитаници. Заедно с други родители и със съдействието на директорката Екатерина Чолакова събира бивши ученици на Механджийска и организира специална среща тържество. В двора на школото те отдават заслуженото уважение и изразяват благодарност пред учителя, на когото се възхищават.

„Исках да покажа на днешните ученици, че трябва винаги да бъдат благодарни и да се радват, че виждат учителите си. Да пазят жив спомена за такива всеотдайни хора като г-жа Механджийска – обяснява Екатерина Чолакова. – Да посееш семето на доброто – с това ще запомним тази мила учителка. И както на срещата казаха нейните вече пораснали и успели ученици – и после да го предадеш и на други хора. Да помнят поколенията, че това е посланието на техния първи учител.“

Антоанета Механджийска

Завършила специалност „Начална педагогика“ в СУ „Св. Климент Охридски“ с магистърска степен, Антоанета Механджийска и до днес влага сърце и душа в преподаването и общуването с децата. „Радвам се, че моите ученици и родителите оценяват работата ми. Почувствах се специална! Благодаря им от цялото си сърце!“, казва тя.

И макар учителската професия да не е детската ѝ мечта, когато решава да стане начален учител, започва с желание и влага много усилия в усвояването на професията. „Разбира се, човек не може да се подготви за всичко – споделя Механджийска, – изненадите в училище са много. Но имам добри наставници и огромно желание за работа. Мой пръв наставник и първи учител беше Милка Янакиева, която ми преподава от I до IV клас. Тя беше страхотен учител! Свирише прекрасно на пиано, рисуваше, имаше осанка и поведение на учител, достоен за уважение, какъвто се стремя да бъда и аз.“

Първи досег с учениците и базови познания Механджийска получава в Института за детски и начални учители „Надежда Крулска“ в София. Освен добра основа за работата си с най-малките ученици открива прекрасни преподаватели, от които придобива ценни знания и умения, както и отлична подготовка за онова, което я очаква в бъдещата преподавателска дейност.

„Научиха ме, че работата с деца е много отговорна и трябва да бъда много внимателна в професията“, разкрива Механджийска, която години по-късно с радостни сълзи в очите приема ръкоплясканията на родители и ученици и получава истинското признание за своя труд.

„Реакцията на г-жа Механджийска ни разчувства и всички ние, на които тя е била учител и класен ръководител, показахме колко много я обичаме и уважаваме“, споделя още Екатерина Чолакова. Благодарение на нея в YouTube

вече присъства и видео от срещата под името „Г-жа Механджийска“.

„Според мен е необходимо учителят да получи признателността, обичта и уважението на учениците и родителите не когато приключва своята кариера, а все още докато продължава да работи – обяснява Чолакова. – Затова съм благодарна на бившия директор Мария Първанова, която ми съдейства да издирим завършили през годините ученици на Антоанета Механджийска. Сред тях има много успешни личности, като например журналистката Християнина Червенкова. Такива ученици са гордост за учителя си и за самоковци като общност. Госпожа Механджийска бе уважена и от своите директори, както и от много колеги и граждани. А ние ще я запомним преди всичко като прекрасен човек и отличен преподавател.“

На въпроса на „Аз-буки“ с какво е предизвикала подобно отношение у родители и ученици, Антоанета Механджийска отговаря: „Вярвам, че трябва да бъда добър човек и да давам сърцето си за учениците и училището. Обичам работата си и животът в училище е част от моя живот. Не мога без него. Учениците са част от моето семейство. Техните радости и постижения са и мои, техните предизвикателства и трудности са и мои – и изписването на първата буква от Димитър, и изучаването на чужд език от Полина, която е украинско дете. Когато изпратя учениците в IV клас, част от сърцето ми остава с тях. Те ме срещат из града, по коридорите в училище и ме поздравяват и прегръщат. Горда съм с техните успехи. Учителят възпитават с авторитета си, с примера си, с поведението си, с отношението си към ученето, към хората и обществото, като цяло. Съветвам родителите да насърчават децата си, да ги поощряват за това, което са постигнали, и за усилията, които полагат. Хубаво е да ги учат на самостоятелност и отговорност. Децата имат нужда да усещат подкрепата на родителя. Те са различни в училище и у дома. Това ще помогне на нас – учителите, да свършим добре работата си. Много съм благодарна на директора Лиляна Минкова, защото, когато се преместих в това училище, тя направи всичко възможно да имам необходимото спокойствие и условия за успешна работа. Вече седем години преподавам в СУ „Отец Паисий“ и се чувствам подкрепяна и разбирана в онова, което правя. Малко са директори, които работят в екип със своите педагогически колективи.“